

Стойчо, не ме мисли току тъй. Разправихъ му за имането на Сѣновкосъ. . .

Гергина. Дето вие копахте, а други го намѣриха?

Чавдаря. Както си е?

— А за бърдото, казали му?

— Казахъ му.

— И тогазъ?

— Той ми прошепна на ухото: човѣкъ търси на сто мѣста за да намѣри на едно. Тукъ е сигоръ.

— (На смѣхъ). Ами какъ ще ти каже да ти яде хлѣба цѣла недѣля.

— Халалъ да му е. . . И тогазъ ми разправи: билъ на руманя. Другарувалъ съ единъ анадолчанинъ. На този турчинъ баща му билъ отъ войските на Османъ паша. Като предали Плѣвенъ, баща му задигналъ една торбичка ялдъзи и като се страхувалъ да не го заловятъ — заровилъ ги на нашето Черковище. Казалъ му нишанитѣ. И сега дошелъ да провѣри, та после да вика и турчина. . . Тъй искаше човѣка. Пъкъ азъ го раздумахъ.

— (На присмѣхъ). А, ти го раздума!

— Думамъ му: защо ще чакаме турчина, Нека да го подиримъ. Че ако ги намѣримъ — неговото си е негово.

— И го раздума!

— Той изпърво не искаше, пъкъ като му казахъ, че азъ мога да му дамъ частъта, безъ да бутаме торбичката — съгласи се.

— Какъ нѣма да се съгласи!

— Иманяритѣ сж честни хора.

— Разбира се една торба злато!

— Защо ли съмъ седналъ да ти разправамъ!